

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297302144/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

Taare kunde udslette! - - - - - Af Veyen Caspar! - - - - Med et got Luune vil jeg vende tilbage til min elskeligste Høy, og med et opklaret Ansigt til den Flaske Muskateller, som jeg fordum drak med den reeneste den uskyldigste Vellyst - Her forekommer desuden i nærværende Værk, et Capitel om Ørfigener, et om Skrædere, et om trekantede Klinger, og et om Stiffædre, hvori jeg faaer Leylighed nok og meget end jeg skjotter om, at snakke udførlig om Caspar og hans Lige - Dog kan jeg ikke bare mig for endnu, atter at beklage dig, du ædle Viin, du, som umisbrugt er Gudens og Menniskers Glæde, at du saaledes skal vanhelliges, saa ofte ved Umaadelighed forvandles til en Gift, hvis første Virkning er at nedstyrte dem under de umælende, der bestemtes til at være den Allershelligstes Billeder! - - hvis anden Virkning - - - Af Veyen Caspar! - -

Jeg kan ikke undlade i forbigaaende at hilse paa Dem, myn Heer van WaterSous - Paa Deres blege sammenskrumpne Ansigt, Deres opkastede Læbe, og en vis fin Folde ved den ene Side af Deres Mund, lader det, som om De vilde bebrejde mig; at jeg kan drikke et Glas Viin med Vellyst, og selv efter saa mange Aars Forløb med Vellyst erindre mig at have drukket det - Viinen vil De sige, kan være god, som en Lægedom, som en Hjerter-Styrkning, men til Glæde -? - - en vis Mand behøver ikke, han foragter, han afskyer de sandelige Glæder - Vel myn Heer, og imedens De siger alt dette, kildrer De Deres Gane, med Røgen af en skarp, en ildsmagende Urt, hvoraf Dunsterne, naar de stige Dem i Hovedet, just bringer Dem til at rai-sonnere, som en Sække-Pibe - De erindre sig med Henrykkelse den Knaster, ved hvis Damp De for tyve Aar siden talte Pølse-Snak; og jeg maae ikke med Vellyst, med Taknemmelighed erindre mig den beperlede, den skummende Christal, hvis balsamiske Uddunstninger, forvandlede sig til lutter høye og salige Tanker, lutter store og ædle Forsæt i min Sjæl - opklarede den til at kunde see Heltes og Englers Formaal; og gav den i det mindste paa nogle Øyeblik Kræfter til at følge deres Spor - smeltede, udvidede mit Hjerter til et Svælg af Kjærlighed, hvoraf alle mine Brødre, mine Fiender, al Verden kunde have drukket, om de havde vildet! - - - Men alle disse Følelser vil De sige, er ikke ægte, ikke naturlige - det er Sværmerier, Drømme, opvakte ved Dunsten, og ligesaavarige, som den - - Jeg maae tilstaae Dem, at deres Størrelse ikke er ægte - dog et Slags Sød, nogle Grundtræk, maae de vel forudsætte; og jeg tvivler paa at alle Druerne af Schizas,